

Tisztelt hölgyek és urak,

Tisztelt ismerőseim és barátaim !

Cenjena gospodja Isakov,

Cenjena gospodja Lalos !

Doleopisani slucaj rehabilitacije moje bake, Eme Merei nameravam posle kraceg madjarskog opisa takodjer opisati i na srpskom jeziku.

Ezúton tájékoztatom a tisztelt címzetteket nagymamám, Mérey Emma sz. Keller Emma rehabilitációs végzésének tegnapi átvételéről. Az eljárásban Jagicza Ferenc a Zombori CMH- tól, valamint Zsoldos Sándor ügyvéd segédkeztek, akiknek ezúton is megköszönöm a térítésmentes és korrekt jogi és egyéb segítségüket.

A Reh. Br. 77/12 ügyszám alatt vezetett rehabilitációs végzést a Zombori Bíróságon Jelica Grubic bírónő hozta meg még 2012 december 14.- én, amit tegnap vettem kézhez a szlovén határon fekvő Bajánsenyén.

Nagyanyámat 1946- ban három év szigorú börtönbüntetésre, vagyonelkobzásra és pénzbüntetésre ítélte az akkori civil bíróság Zomborban, állítólagos szubverzív tevékenység és anyagi haszonszerzésre irányuló spekuláció miatt.

Galkanovic bíró 1946 májusában rövidített eljárásban másodfokon is elutasította nagyanyám fellebbezését, majd a kegyelmi kérvénye is gyorsan elutasításra került, ami után 1946 júniusától a legkegyetlenebb szerbiai asszonybörtönbe zárták (Pozarevac), ahonnan csak három év elteltével szabadult, súlyos betegségekkel (gümőkór, szívizom-gyulladás, izületgyulladások, skorbut, amely következményeként alig 40 évesen az összes foga kihullott).

A mostani rehabilitációs végzéssel elismeri az állami hatalom, hogy a 67 évvel ezelőtti bírósági ítéletek úgy első- mint ahogyan másodfokon is konspiratív úton, politikai célból születtek, teljesen figyelmen kívül hagyva azt az objektív tényállást, hogy nagyanyám sohasem spekulált a gazdagodására, hanem a vagyonáért 16 éves kora óta keményen megdolgozott, 1942 januárjában a kemény munkával megkeresett pénzén akart telket venni Újvidéken, amiben meghiúsította háború, amelynek még a legelején a védtelenek és kiszolgáltatottak oldalára állt, avval hogy a saját életét és vagyonát is kockára téve 1941 áprilisában férjével, a később szintén meghurcolt és agyonvert Mérey Istvánnal vállalva mentette az ártatlan zombor, i- főként szerb- lakosságot.

Szűkebb családkban nagyapám, Mérey István 2007- es rehabilitációját követően nagyanyám rehabilitálása volt sorban a második.

Folyamatban van apai nagyapám, Zagyva Román étterem-tulajdonos és vendéglős rehabilitációja, akit szintén zombori házából hurcoltak el 1944 novemberében a partizánok, amit anyai nagyapámhoz hasonlóan szintén nem élt túl. Tervezem még fiatalabb Mérey István, azaz a nagybátyám rehabilitációját is, akit 1956.- ban 25 évesen hurcolt meg a titoista Jugoszláv diktatorikus rendszer, avval hogy pszichiátriai zárt osztályra zárva és azt követően a haláláig megbélyegezve és a Zágrebi Orvosi Egyetemen megkezdett tanulmányaitól eltiltva, munkalehetőségtől, útleveletől megfosztva hunyt el 1997. - ben egy fizikai atrocitás szövödményeitől. Tisztelettel megköszönöm minden eddigi segítőknek, jóakaróknak az önzetlen támogatást, úgy Szerbiában, mint Ausztriában és Magyarországon is.

Na Visem Sudu nu Somboru pod brojem Reh br. 77/12 donet je resenje dana 14- og decembra 2012 godine o rehabilitaciji moje bake, Eme Merel, a od strane sudije Jelice Grubic, koju sam primio na jucerasnji dan ovde na slovenackoj granici, u selu zvanom Bajansenye kod granicnog prelaza Hodos.

Ovim putem zelim da se zahvalim advokatu Aleksandru Zoldosu i Ferenc Jagiczi iz CMH Sombor zbog nesebicne i besplatne advokatske i pravne pomoci.

Moja baka je bila osudjena zbog navodne nedopustene spekulacije tojest saradnje sa neprijateljem u junu 1946 godine od strane sudije Galkanovic u Somboru, a posle toga odvedena u najsuroviji zenski zatvor u Pozarevcu.

Nakon izlaska iz zatvora bila je oronula osoba, koja je sa nepunih 40 godina zivota izgubila sve zube od skorbuta, obolela od hronicne upale pluca i reumatizma.

Ovim resenjem priznaje država, da je osuda iz 1946 bila na osnovu političke koncepcije, a nikako na osnovu kriminalnog dela nedopustene spekulacije robom. Moja baka je od svoje 16- te godine života bila udata žena, morala da obavlja teške poslove, bila je prva žena sa sarackim zanatom u Jugoslaviji, a spasavala je zajedno sa njenim muzem nesebicno - riskirajući pri tom herojskom delu i svoje sopstvene živote kao i celokupnu svoju imovinu - neduzne građane Sombora pretežno srpske nacionalnosti prilikom ulaska mađarske fašističke vojske mu aprilu 1941 godine.

Njen muz, Stevan Merei, takodjer sarac po zanimanju, bio je iz političkih razloga (nije bio bolševik, tj.komunist) odveden od strane partizana i ubijen u decembru 1944 godina,

Moj ujak, Stevan Merei mlađji, kojim takodjer nameravam pokrenuti rehabilitaciju zbog odvođenja godine 1956 u zatvoreno psihijatrijsko odeljenje zbog navodne akutne psihicke bolesti, koja je bila takodjer politički koncipovana. Stevan Merei mlađji, moj ujak započeo je u Zagrebu studije medicine, pre ovoga bio je izvanredan đjak i unatoč tome, što su ga u Somboru izopstavali kao sina narodnih neprijatelja, te nisu mu dali pasosa za Švajcarsku, gde mu je živela dalja rodbina, te da bi mogao blagovremeno napustiti Jugoslaviju. Nisu mu omogućili da završi studije, nisu mu dali ni dan da radi u Somboru niti bilo gde u Jugoslaviji, lisili su ga čak i slobode kretanja i sa 25 godina života strpali su ga u psihijatrijsko odeljenje. Umro je godine 1997 os posledica batina, koju su mu naneli lopovi, kada su uvalili u kucu -rusevinu u Somboru, gde je živio u strahovitoj bedi i nemastini.

Nameravam još da rehabilitujem dedu sa očeve strane, Romana Zadjve, koji je bio takodjer odveden od strane kriminalaca u novembru 1944, te je ubijen posle toga.

Zelim da se zahvalim svima onima iz Srbije, pa i Avstrije, te i pojedinačima iz Mađarske, koji su mojoj staroj i bolesnoj majci od 79 godina pomagali u tim rehabilitacionim procesima.

Sa postovanjem:

Tibor Zadjva